

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 9T/54/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414010141
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Stieranka
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5414010141.4

Rozhodnutie

Samosudca Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Rastislav Stieranka na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.09.2015 v Dolnom Kubíne takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

A. A., nar. XX.XX.XXXX v F. Z., trvale bytom M. E., t.č. bytom E., F. Č.. XXX, Č. Q.

je vinný, že

v Dolnom Kubíne a všade tam, kde sa zdržiaval v období od 28.07.2011 do 24.09.2015, si ako rodič neplnil riadne a včas svoju vyživovaciu povinnosť, ktorá mu voči jeho deťom vyplývala zo Zákona o rodine, pričom rozsah a spôsob jej plnenia bol v období od 28.07.2011 do 31.08.2012 určený rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 8P/103/2009 zo dňa 01.10.2009:

- voči jeho synovi A., nar. XX.XX.XXXX vo výške 56,- € mesačne

- voči jeho dcére E., nar. XX.XX.XXXX vo výške 56,- € mesačne

- voči jeho synovi A., nar. XX.XX.XXXX vo výške 49,- € mesačne

- voči jeho dcére A., nar. XX.XX.XXXX vo výške 49,- € mesačne

a v období od 01.09.2012 doteraz rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 8P/113/2012 zo dňa 24.01.2013

- voči synovi A. vo výške 86,- € mesačne

- voči dcére E. vo výške 86,- € mesačne

- voči synovi A. vo výške 69,- € mesačne

- voči dcére A. vo výške 59,- € mesačne

vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky týchto detí A. Z., nar. XX.XX.XXXX, pričom túto vyživovaciu povinnosť si vôbec neplnil, hoci je od 09.01.2006 zamestnaný v Českej republike v spoločnosti R. S. L.H. B. L., K..Q..X., kde má pravidelný príjem, v dôsledku čoho mu vznikol dlh na výživnom:

- voči synovi A. do 31.08.2014 vo výške 2.792,- €

- voči dcére E. vo výške 3.910,- €

- voči synovi A. vo výške 3.190,- €

- voči dcére A. vo výške 2.820,- €

a takto konal napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín sp.zn. 9T/67/2011 zo dňa 28.12.2011, právoplatným 05.05.2012, uznaný vinným zo spáchania prečinu „Zanedbanie povinnej výživy“ podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., v spojení s § 138 písm. b), j) Tr. zák.

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, na viacerých osobách), hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin „Zanedbanie povinnej výživy“ podľa § 207 ods. 1, ods. 3, písm. b), c) Tr. zák., v spojení s § 138 písm. b), j) Tr. zák.,

a za to mu súd

ukladá

podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 49 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere dva roky.

Súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dolný Kubín podal voči obžalovanému dňa 18.09.2014 obžalobu pre skutok uvedený vo výroku rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.09.2015 okresný súd vykonal dokazovanie v nasledovnom rozsahu:

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní (č.l. 263) síce najprv vyhlásil, že je vinný, t.j. že spáchal žalovaný skutok, avšak súd jeho vyhlásenie neprijal. Jeho vyhlásenie sa totiž vzťahovalo na skutok (skutkovú vetu) opísaný v podanej obžalobe, avšak tam uvedený opis žalovaného skutku zjavne nepokrýval celé žalované obdobie, keďže išlo o tzv. neuzavretý skutok. Pred rozhodnutím o podanej obžalobe bolo preto nevyhnutné doplniť dokazovanie najmä ohľadom toho, či zavinené páchanie tohto činu skutočne pokračovalo aj po podaní obžaloby a ako sa zmenil následok takého konania (výška dlžného výživného). Obžalovaný na hlavnom pojednávaní (č.l. 263) vypovedal zhodne ako v prípravnom konaní (č.l. 20). Potvrdil, že je otcom štyroch detí, ktorých matkou je svedkyňa A. Z.. Okrem týchto štyroch detí má ďalšie dve maloleté deti so svojou terajšou družkou v Českej republike. Jeho družka je zamestnaná a jej mzda činí 7.000,- Kč mesačne. Uviedol, že od r. 2006 je nepretržite zamestnaný v Českej republike, kde má plat cca 21.000,- Kč v čistom. Výživné svojim deťom vôbec neplatí, pretože nemá dostatok peňazí. Z jeho mzdy je totiž vykonávaná exekúcia v prospech banky, ktorá mu poskytla hypotekárny úver. Spočiatku mu bolo zrážané zo mzdy aj výživné, ale v dôsledku zmeny právnych predpisov už taká možnosť neexistuje a je potrebné, aby matka detí požiadala o vykonanie exekúcie českého súdneho exekútora, ktorý by následne mal prednostné poradie pri zrážkach zo mzdy obžalovaného. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný deklaroval ochotu uhrádzať výživné voči svojim deťom, avšak len formou exekúcie.

Svedkyňa A. Z. na hlavnom pojednávaní (č.l. 263) vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní (č.l. 38), kedy potvrdila, že je matkou týchto štyroch detí a obžalovaný je ich otcom. Uviedla, že výšku výživného súd na základe jej návrhu v osobitnom konaní opakovane menil. Od júna 2012 poberá náhradné výživné na každé z detí. S výchovou a výživou detí jej finančne pomáhajú rodičia ako aj dve staršie dcéry. Obžalovaný jej v minulosti už mnohokrát sľuboval, že pošle deťom nejaké peniaze, ale nikdy nič neposlal. Svedkyňa Ing. P. Z. S.Č. (zamestnankyňa úradu práce) v prípravnom konaní (č.l. 47) potvrdila, že matke detí je vyplácané náhradné výživné od marca 2012.

Svedok U. Z. v prípravnom konaní (č.l. 51) potvrdil, že ako otec svedkyne A. Z., tejto pomáha s výchovou jej detí, ktoré má s obžalovaným, a to nielen finančne, ale aj faktickou pomocou.

Svedkyne M. D. a S. U. v prípravnom konaní (č.l. 55, 59) potvrdili, že ako staršie dcéry pomáhajú svojej matke A. Z. so zabezpečovaním výchovy a výživy ich nevlastných súrodencov a to finančne, ako aj faktickou pomocou. Obžalovaný nikdy svoje sľuby nesplnil, ani v čase keď ešte býval s nimi v spoločnej domácnosti.

Ďalej súd vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov:

Z pripojených tzv. opatrovníckych spisov Okresného súdu Dolný Kubín (2P/34/2015, 8P/113/2012, 8P/103/2009, 2P/223/2006, 2P/157/2006, 8P/38/2003) mal súd preukázané, že obžalovaný je otcom všetkých štyroch dotknutých detí. Deti sú od r. 2003 zverené do výlučnej starostlivosti a opatery ich matky (A. Z.), keďže obžalovaný si svoje povinnosti ako rodič už vtedy riadne neplnil. Výška jeho vyživovacej povinnosti voči nim bola opakovane určovaná súdom. V žalovanom období bola výška výživného určená súdom tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Z rozhodnutí úradu práce mal súd preukázané, že matke detí je od marca 2012 vyplácané tzv. náhradné výživné podľa aktuálnej výšky súdom priznaného výživného (č.l. 72 - 81), keďže obžalovaný si svoju povinnosť platiť výživné dlhodobo neplní ani v minimálnej výške.

Zo správy úradu práce vyplýva, že obžalovaný bol v máji 2005 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie pre tzv. nespokojnosť (č.l. 88).

Zo správy exekútora vyplýva, že obžalovaný dobrovoľne neuhradil žiadne vymáhané výživné voči jeho štyrom deťom (č.l. 94).

Zo správ zamestnávateľa (č.l. 109 - 112, 123 - 130) vyplýva, že obžalovaný pracuje vo firme R. L., K..Q..X.. od 09.01.2006, pričom jeho čistý mesačný príjem je cca 21.000,- Kč. V rokoch 2007 až 2010 boli vykonávané zrážky z jeho mzdy v prospech jeho detí. Zo správy Okresnej správy sociálneho zabezpečenia ČR (č.l. 120) je preukázané obdobie, kedy obžalovaný poberal nemocenské.

Z odpisu registra trestov (č.l. 250 - 251) je preukázané, že z predchádzajúcich štyroch odsúdení sú už niektoré zahladené. Obžalovanému bol viackrát uložený tzv. nepodmienečný trest odňatia slobody. Naposledy taký trest vykonával v januári 1998.

Z pripojeného spisu OS DK sp. zn. 9T/67/2011 mal súd preukázané, že obžalovaný si neplnil vyživovaciu povinnosť voči týmto istým štyrom deťom ani v období od decembra 2005 do júla 2011, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 6.057,19 €. Za to mu bol uložený len podmienený trest odňatia slobody, pričom skúšobná doba mu plynula od mája 2012 do mája 2015. V skúšobnej dobe obžalovaný neplnil žiadnu z uložených povinností, a preto súd rozhodol o tzv. premene podmieneného trestu na nepodmienečný. Toto rozhodnutie však zatiaľ nie je právoplatné.

Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, ktorý je za jeho spáchanie trestne zodpovedný.

Existencia vyživovacej povinnosti obžalovaného voči jeho štyrom deťom vyplýva priamo zo zákona (§ 62 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z.). Jeho otcovstvo je preukázané podľa rodných listov detí (č.l. 137-140), vrátane pripojených opatrovníckych spisov. Obžalovaný však svoje otcovstvo k deťom ani nepopieral. Výška jeho vyživovacej povinnosti bola opakovane určená (zvýšená) určená súdom v osobitných, tzv. opatrovníckych konaniach tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Na poslednú úpravu (zvýšenie) výživného, vykonané rozsudkom č.k. 2P/34/2015-46 zo dňa 14.05.2015 však súd neprihliadal. Výživné síce bolo týmto rozsudkom upravené späť už od 01.04.2015, avšak rozsudok sa stal právoplatným až dňa 18.09.2015, t.j. krátko pred skončením žalovaného obdobia.

Hoci súd nebol viazaný výškou vyživovacej povinnosti určenej rozsudkom v tzv. civilnej veci (§ 7 ods. 1 Tr. por.), vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní mal súd spoľahlivo preukázané, že takto určená výška vyživovacej povinnosti v žalovanom období zodpovedala schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom obžalovaného. Schopnosti a možnosti obžalovaného boli teda v tomto smere v rámci opatrovníckych súdnych konaní opakovane preskúmané prakticky počas celého žalovaného obdobia.

Súd pritom prihliadal na ustanovenia § 62 a § 63 Zákona o rodine, z ktorých vyplývajú o.i. tieto závery:

- plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť
- dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov
- rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov
- každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa
- rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný preukázať ich súdu, predložiť podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu zistenie aj ďalších skutočností potrebných na rozhodnutie. Ak si rodič nesplní túto povinnosť, predpokladá sa, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje 20-násobok sumy životného minima.
- výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov
- pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Vychádzajúc z týchto ustanovení Zákona o rodine súd konštatuje, že obžalovaný bol v žalovanom období schopný (pri riadnom plnení si svojich povinností) platiť výživné voči svojim deťom v takej výške, ako mu bolo určené v občianskom súdnom konaní. Neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by znemožňovali obžalovanému plniť si rodičovskú vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom v súdom určenom rozsahu. Len v dôsledku dlhodobo nesprávne nastavených priorit spôsobu života obžalovaného došlo k jeho omeškaniu s platením výživného.

Pri hodnotení majetkových pomerov obžalovaného a dotknutých detí súd vychádzal z listinných dôkazov, ktoré boli zhromaždené v pripojených opatrovníckych spisoch spojených v spise sp.zn. 2P/34/2015, vrátane dôkazov zhromaždených v tomto prebiehajúcom trestnom konaní.

Súd tiež vychádzal z vyjadrenia matky detí, ktorá potvrdila, že obžalovaný v žalovanom období nezaplatil žiadne výživné voči svojim deťom. Pokračoval teda v neplnení vyživovacej povinnosti aj po predchádzajúcom odsúdení vo veci OS DK sp. zn. 9T/67/2011. Obžalovaný túto skutočnosť ani nepopieral, akurát svoje konanie obhajoval poukazovaním na zlú finančnú situáciu v jeho terajšej domácnosti. Jeho obhajoba v tomto smere však neobstojí. Je totiž preukázané, že jeho príjem (cca 21.000,- Kč netto) je dostatočný na zabezpečenie výživy detí, ktorých je otcom.

Plodenie detí nie je šport ani zábava. Každý rodič splodením dieťaťa preberá na seba povinnosť a zodpovednosť, ktorá ho sprevádza po celý život. Preto je nevyhnutné, aby sa správal tak, aby dokázal vždy a za každých okolností urobiť týmto svojim záväzkom a povinnostiam zadosť (rozh. NS ČR č. 4 Tdo

250/2012). Páchateľa trestnej zodpovednosti nezavahuje ani to, že mu vznikla ďalšia vyživovacia povinnosť voči deťom splodeným v rámci iného rodinného vzťahu. Pokiaľ takáto situácia nastane, taký rodič je povinný prispôbiť svoj životný štandard týmto novovzniknutým okolnostiam a tento primerane znížiť a to až na úroveň pokrytia iba svojich objektívnych základných životných potrieb, resp. svoj štandard znižovať nechce, musí zvýšiť svoju aktivitu smerom k získaniu takej adekvátnej práce, ktorej finančné ohodnotenie bude postačovať na zabezpečenie potrieb všetkých na neho odkázaných osôb. Nemožno teda akceptovať obhajobu obžalovaného, ktorý poukazoval na výšku výdavkov a splatných záväzkov kvôli ktorým je nariadená exekúcia z jeho mesačného príjmu. Obžalovaný totiž priznal, že ide o exekúciu vykonávanú v dôsledku neuhradenia záväzku z tzv. hypotekárneho úveru. Obžalovaný nijako nepreukázal nevyhnutnosť a neodkladnosť úverového záväzku, ktorý na seba dobrovoľne prijal. Ak teda obžalovaný kvôli svojmu rozhodnutiu úverovo sa zaviazal nemal v žalovanom období dostatok finančných prostriedkov, je to len logický dôsledok jeho predchádzajúceho slobodného rozhodnutia. Ničím nebolo preukázané, že do tohto úverového vzťahu bol donútený vstúpiť.

Odhliadnuc od toho však súd poukazuje aj na skutočnosť, že obžalovaný je ako rodič voči týmto svojim štyrom deťom už mnoho rokov absolútne nečinný. Z jeho strany teda nejde o chvíľkové neplatenie výživného, spôsobené či už práceneschopnosťou alebo nevyhnutnou a neodkladnou úhradou neočakávaných výdavkov, ale ide o dlhodobé, cieľavedomé nekonanie obžalovaného. Ani odsúdenie v predchádzajúcej veci (9T/67/2011) ho neprišlo k zmene správania sa voči svojim štyrom deťom, ktoré zanechal pred 17 rokmi na Slovensku vydané napospas starostlivosti zo strany ich matky a štátu. Trestnému konaniu sa obžalovaný dlhší čas vyhýbal obštrukčnými úkonmi a jeho účasť na hlavnom pojednávaní sa podarilo súdu zabezpečiť až pod hrozbou realizácie už vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu.

Obžalovaný pritom počas trestného konania (pri každom výsluchu) deklaroval vôľu začať s platením výživného voči svojim deťom, ale svoje sľuby nikdy nedodrжал. Naopak, paradoxne začal presúvať zodpovednosť za neplatenie výživného na matku detí, ktorá údajne neposkytla súčinnosť pri nariadení zrážok z jeho mzdy. Takúto obhajobu obžalovaného je samozrejme potrebné odmietnuť.

Je zásadne vylúčené, aby otec, ktorý si dlhodobo neplní vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom a ani inak sa nepodieľa na zabezpečovaní ich výživy a výchovy, účelovo prenášal zodpovednosť za neplatenie výživného z jeho strany na matku, ktorá sa o tieto deti už viac ako 17 rokov sama stará. Za realizovanie zrážok zo mzdy obžalovaného v prospech iného veriteľa nesie plnú zodpovednosť práve a len obžalovaný, keďže ide o dôsledok jeho nerozvážneho konania z minulosti. Je preto jeho povinnosťou nájsť spôsob ako v tejto situácii zaobstarať prostriedky na živobytie pre všetky svoje deti. Odhliadnuc od toho treba uviesť, že ak by obžalovaný myslel svoj zámer ohľadom realizácie prednostných zrážok z jeho mzdy úprimne, už dávno mohol aj sám ako zákonný zástupca svojich detí podať návrh na vykonanie exekúcie. Matka detí (ich druhý zákonný zástupca) by voči takému individuálnemu postupu obžalovaného iste nič nenamietala (§ 35 zák. č. 36/2005 Z.z.).

Súd upravil opis žalovaného skutku oproti podanej obžalobe tak, aby tento zodpovedal preukázanému rozsahu protiprávneho konania, prihliadajúc pritom na to, aby totožnosť skutku zostala zachovaná (§ 278 ods. 1 Tr. por.). Súd upravil celkovú výšku dlhu obžalovaného tak, aby táto zodpovedala aktuálnemu stavu, keďže v podanej obžalobe prokurátor vychádzal z údajov platných ku dňu podania obžaloby, zatiaľ čo pre súd bol rozhodujúci stav ku dňu vyhlásenia rozsudku, keďže išlo o tzv. neuzavretý skutok.

Takéto dlhodobé konanie (nečinnosť) obžalovaného súd právne kvalifikoval ako prečin „Zanedbanie povinnej výživy“ podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zák., pričom jeho konanie vyhodnotil ako úmyselné, keďže obžalovaný bol minimálne uzrozumený s tým, že neplnením vyživovacej povinnosti bude priamo dotknutý záujem jeho štyroch detí (§ 15 písm. b) Tr. zák.). Obžalovaný pritom takto konal po dlhší čas - viac ako štyri roky (Jtk-1/12-II.) a voči viacerým osobám (§ 138 písm. j) Tr. zák.). Okrem toho obžalovaný takto konal napriek tomu, že už bol v predchádzajúcich dvoch rokoch za taký istý čin (voči tým istým deťom) odsúdený.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadal na riadne naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák., pričom v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák. prihliadal aj na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

Na strane obžalovaného možno konštatovať, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť, ani priťažujúca okolnosť. Obžalovaný už síce bol v minulosti odsúdený, pričom niektoré jeho odsúdenia ešte nie sú zahladené, súd však nepovažoval za potrebné prihliadať na odsúdenia spred 20 rokov (3T/143/1994, 3T/55/1995). Rovnako súd neprihliadal ako na priťažujúcu okolnosť ani na posledné nezahladené odsúdenie vo veci sp.zn. 9T/67/2011, keďže toto je už obsiahnuté v osobitnom kvalifikačnom znaku (obdobne Rt-21/2009).

Vzhľadom na neexistenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. osobitne neupravoval trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona (1 až 5 rokov) a uložil obžalovanému trest v prvej polovici trestnej sadzby.

Keďže obžalovaný páchal tento úmyselný trestný čin počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia vo veci sp. zn. 9T/67/2011, uloženie ďalšieho podmieneného trestu odňatia slobody neprichádzalo do úvahy (§ 49 ods. 2 Tr. zák.). Ak teda obžalovaný pokračoval v páchaní tej istej trestnej činnosti (voči tým istým deťom) aj počas skúšobnej doby bez toho, aby došlo čo i len k náznaku zmeny jeho správania sa v tomto smere, je zrejmé, že predchádzajúce uloženie len podmieneného trestu odňatia slobody za tento trestný čin u tohto obžalovaného nespĺnilo sledovaný účel trestu. Preto súd rozhodol o uložení tzv. nepodmieneného trestu odňatia slobody v prvej polovici do úvahy prichádzajúcej trestnej sadzby.

V danom prípade je nepochybné, že u obžalovaného nejde o ojedinelý exces v jeho správaní, o chvíľkové (dočasné) zanedbanie si jeho rodičovských povinností, ale ide o dlhodobú sa opakujúcu zavinenú konanie obžalovaného. Obžalovaný ani počas plynúcej skúšobnej doby v inej trestnej veci (9T/67/2011) ničím reálne neprekázal úprimnosť deklarovanej snahy o zmenu svojho doterajšieho spôsobu života, či postoja k plneniu si základnej rodičovskej povinnosti.

Súd v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže nebol odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz žalovaného skutku vo výkone trestu odňatia slobody (naposledy v januári 1998), najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, na viacerých osobách), hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Dolný Kubín v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, a to v prospech alebo aj v neprospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti jeho vôli.
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, ale len v jeho prospech
- zákonný zástupca, opatrovník a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný zbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v jeho prospech i proti jeho vôli
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku ho môžu napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.